

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 2T/134/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414010496
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2015:4414010496.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky v konaní pred senátom zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Diany Cvikovej a prísediacich Ing. Mareka Poláka a Ota Pathó, v trestnej veci obžalovaného P. G., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a iné, na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp.zn. 1Pv/760/13/4404 z 08.10.2014, na hlavnom pojednávaní konanom v Nových Zámkoch dňa 23.07.2015, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný P. G., nar. XX.XX.XXXX E. L. X., trvale
bytom L. X., L. Č. XX, t.č. vo
väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na
výkon trestu odňatia slobody L.

je vinný , že

dňa 19.09.2013, v čase o 17.30. hod., pred vchodom do budovy Železničnej stanice v Nových Zámkoch, potom, ako mu poškodený O. D., L. XX.XX.XXXX odmietol požičať mobilný telefón, tohto fyzicky napadol tým spôsobom, že rukami do neho sotil a následne siahol rukou do vrecka, kde si na pravú ruku natiahol boxer a touto jedenkrát udrel poškodeného O. D. do ľavej strany tváre, čím mu spôsobil zranenia, a to: dvojnásobnú zlomeninu dolnej čeľuste a otras mozgu, vyžadujúce si dobu liečenia a práceneschopnosti najmenej 6 týždňov, pričom sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/173/2006 z 15.02.2007, právoplatným dňa 06.09.2007, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7To/10/2007 z 06.09.2007, uznaný vinným z pokračovacieho zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) , písmeno d) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 7 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

t e d a

- inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a spáchal čin na chránenej osobe (dieťaťi),
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a spáchal čin závažnejším spôsobom konania (so zbraňou),

č í m s p á c h a l

zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v znení zákona č. 204/2013 Z.z. (ďalej len „Trestný zákon“), s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 155 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 5 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona, na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste, uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/31/2014 z 25.03.2014, právoplatným dňa 25.03.2014 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky podal dňa 08.10.2014 pod sp.zn. 1Pv/760/13/4404 obžalobu na obvineného P. G. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 19.09.2013, v čase o 17.30. hod., pred vchodom do budovy Železničnej stanice v Nových Zámkoch, po predchádzajúcom slovnom nedorozumení, fyzicky napadol mladistvého O. D., L. XX.XX.XXXX, tým spôsobom, že rukami do neho sotil a následne siahol rukami do vrecka nohavíc, kde si na ruku natiahol boxer a týmto jedenkrát udrel poškodeného mladistvého O. D. do pravej strany tváre, čím mu spôsobil zranenia, a to: dvojnásobnú zlomeninu dolnej čeľuste a otras mozgu podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva - odvetvie chirurgia s dobou liečenia a práceneschopnosti 6 až 8 týždňov.

Samosudkyňa Okresného súdu Nové Zámky uznesením sp.zn. 2T/134/2014 z 08.01.2015 podľa § 241 odsek 1 písmeno k) Trestného poriadku postúpila vec senátu.

Senát Okresného súdu Nové Zámky následne na verejnom zasadnutí obžalobu prokurátora predbežne prejednal podľa § 243 Trestného poriadku a následne dospel k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzovala obžaloba, a to ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, túto skutočnosť oznámil osobám, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby a vo veci nariadil hlavné pojednávanie.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní nechcel podať žiadne z vyhlásení v zmysle ust. § 257 odsek 1 Trestného poriadku a súd následne na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie jeho výsluchom, výsluchom svedkov: O. D., X. D., S. D., G. E. D. K. B., znaleckým dokazovaním a oboznámením listinných dôkazov.

Obžalovaný sa vo svojej výpovedi bránil tým, že pred železničnou stanicou fajčil, mal sa tam stretnúť s K. B., ktorá ho pozvala na rande, ale vybil sa mu mobil a preto jej nevedel oznámiť, že je už na mieste. Preto oslovil poškodeného a jeho brata, ktorí tam tiež obďaleč fajčili, riadne sa im predstavil, podal im ruku, ktorú odmietli a pýtal sa ich, z akej sú školy a či K. nepoznajú. Oni mu odvetili že áno, že sú tretiaci, ale sa s ňou nebavia. Obžalovaný ich požiadal, či z ich telefónu nemôže poslať SMS, poškodený a jeho brat s tým ale nesúhlasili, ponúkal im 5,- Eur s tým, aby oni poslali túto SMS, ale ani s tým nesúhlasili a išli do neho. Obžalovaný dal pred seba ruku, ale nikoho neodsotil, prosil ich, aby ho nechali tak. Pri odchode počul, že na K. použili vulgárny výraz, načo im on povedal, že ale sú gangstri a chcel ísť dovnútra do železničnej stanici. Vtedy od nich stál asi 6-7 metrov, ale oni išli za ním, poškodený ho chytil, jeho brat ho z boku udrel, aj poškodený ho udrel. Podľa vyjadrenia obžalovaného môže poškodený ďakovať za

svoje zranenie svojmu bratovi, pretože keď ho chcel odsotiť, rozhadzoval okolo seba rukami, vtedy sa poškodený naklonil a tak sa udrel o jeho ruku. Obžalovaný tvrdil, že nemal úmysel poškodenému ublížiť. Potom ho brat poškodeného odhodil na schody, kde spadol, rozbil sa mu mobil a mal aj roztrhnutý kabát. Vec chcel nahlásiť na políciu, že ho napadli, ale na mieste, kde má sídliť železničná polícia, boli len mreže a preto sa na to vykašľal. Zdôrazňoval, že žiadny boxer nepoužil, tiež poškodeného neudrel pravou rukou, pretože je ľavák a pravú ruku takmer vôbec nepoužíva, pričom v pravej ruke držal kufrík s tetovacími prístrojmi. Obžalovaný následne na otázku vznik zranení poškodeného vysvetľoval tak, že si dal pred svoju tvár ruky zovreté v päst', v pravej ruke držal kufrík a ľavú ruku mal tiež pred tvárou a poškodený mu tá tú ľavú ruku nabehol. Obžalovaný ďalej uviedol, že v doterajšom priebehu konania ani raz incident s poškodeným a jeho bratom neopísal tak, ako na hlavnom pojednávaní a uvádzal len reflexný pohyb smerom na prsia a to, že poškodený pritom, ako sa zohol, tak ho mohol udrieť do tváre, preto, že doteraz nemal možnosť takto vypovedať a tiež tým, že teraz je kľudný a vtedy nebol kľudný, nevytvrdil podrobne, ale odpovedal iba na otázky a bolo mu povedané, že iné nemá rozprávať a tak sa zapísala iba tá skrátená verzia, pričom ale vtedy bol pri výsluchu prítomný aj jeho obhajca. Obžalovaný vypovedal, že poškodeného a jeho brata sa pýtal, koľko majú rokov z dôvodu, že oni si asi mysleli, že má 15 rokov a preto si trúfali, poškodeného a jeho brata neoslovil, že či sú prváci a odhadoval, že majú 20 - 18 rokov.

Poškodený O. D. v procesnom postavení svedka na hlavnom pojednávaní vypovedal, že pri vlakovej stanici sa stretol s bratom, pristúpil k nim obžalovaný, začal sa im prihovárať, potom sa začali hádať, pretože obžalovaný od nich chcel telefón s tým, že si potrebuje zavolať. Následne ho obžalovaný udrel pravou rukou do ľavej strany tváre, on ho tiež udrel z obrany, pričom obžalovaný mal na ruke boxer čiernej farby a svedok videl, ako si ho vybral z vrecka. Svedok poprel, že by pred tým obžalovaného udrel, nevedel uviesť, či spadol na zem, pretože bol v šoku a krútila sa mu hava a brat ho dvíhal. Tiež uviedol, že po tomto incidente už s obžalovaným nemali žiadny konflikt, hneď zo stanice išli taxíkom do nemocnice.

Súd na návrh obhajoby podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku prečítal časť výpovede svedka z prípravného konania, kedy použitie boxeru obžalovaným uvádzal až v nadväznosti na to, že pri lekárskom ošetrení mu bolo povedané, že zranenie muselo byť spôsobené boxerom. Svedok zotrval na svojom tvrdení, že obžalovaný mu spôsobil zranenie tak, že ho udrel pravou rukou do ľavej strany tváre a na ruke mal natiahnutý boxer. Potvrdil, že aj pri ošetrení mu povedali, že zranenie muselo byť spôsobené boxerom, ale vypovedal tak aj v prípravnom konaní a tvrdí to aj teraz, že videl boxer. Svedok nevedel vysvetliť obsah lekárskej správy, v ktorej sa uvádza, že zranenie mu malo byť spôsobené pästou a nie boxerom, ako tvrdí s tým, že nevie uviesť ani to, prečo sa v lekárskej správe uvádza, že mal byť opakovane udretý pästou do tváre.

Súd podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku na návrh obhajcu prečítal časť výpovede svedka z prípravného konania, kedy vypovedal, že potom, ako povedal obžalovanému, že mu nepožičia telefón, tento ho sústavne pypytoval, blížil sa k nemu, následne obžalovaný do neho oboma rukami drgol, on ho od seba odstrčil, obžalovaný odstúpil, dal si pravú ruku do vrecka, keď ju vytiahol, mal na nej čierny boxer, ktorým ho udrel do ľavej strany tváre. Na to svedok obžalovaného chytil ľavou rukou a pravou ho udrel, po čom spadol na zem. Tiež takto súd prečítal časť výpovede svedka z konfrontácie s obžalovaným, kedy uvádzal, že potom obžalovaný prišiel k nemu, pýtal sa, či vie, kto je on, že sa volá P. G., svedok mu hovoril, že nech nejde k nemu, vystrel pred seba ruku, po tom ho obžalovaný sotil, svedok sotil jeho a potom ho obžalovaný udrel do sánky.

Svedok vysvetľoval, že incident sa udial tak, ako vypovedal prvýkrát, pokiaľ obžalovaného udrel tak, ako vypovedal, len sa bránil. Tvrdil tiež, po údere obžalovaného hneď nespadol na zem, ale spadol až potom, čo spadol obžalovaný a jemu sa začala krútiť hlava. Tiež vypovedal, že potom si na udalosti veľmi nespomína, pretože bol v šoku, ale vie, že keď ešte vošli do budovy železničnej stanice, tak tam obžalovaný niekde bol, pretože ho stretli. Svedok tiež vypovedal, že v období, kedy došlo k žalovanému skutku, bol možno o 5-6 kíl ťažší ako teraz a že obžalovanému hovoril, že je druhák. Tvrdil, že v momente, ako ho obžalovaný udrel, stáli oproti sebe a tiež poprel, že by obžalovaný za odoslanie SMS správy ponúkal nejaké peniaze. Skutočnosť, že svedok na hlavnom pojednávaní k viacerým detailom incidentu uviedol, že si nepamätá, vysvetľoval tým, že sa snaží na celú vec nemyslieť, na to, že tri mesiace ležal s opuchnutou hlavou doma a nie si ešte premietajú, ako to bolo.

Obžalovaný sa vyjadril k výpovedi svedka tak, že poškodený ho udrel prvý, potom ho napadol jeho brat, on potom udrel poškodeného, ale nie úmyselne, ale tak, ako vypovedal, pričom poškodený môže za svoje zranenie vďačiť svojmu bratovi, pretože keď sa bránil pred jeho útokom, tak tento drgol do poškodeného a on narazil na jeho ruku.

Svedok X. D. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že s bratom O. D. sa stretol pri vlakovej stanici, fajčili pred bočným vchodom do stanice, keď k nim pristúpil obžalovaný a začal sa pýtať na nejakú slečnu z Jesenského školy a potom si začal pýtať drzo telefóny. Oni mu ich nechceli dať a vtedy sa to celé zvrtilo, po slovnej potýčke obžalovaný sotil brata, ten ho sotil naspäť a potom obžalovaný udrel brata čiernym boxerom, ktorý vytiahol z pravého vrecka, do tváre. Svedok nevedel uviesť presne, čo bolo potom, len to, že obžalovaného sotil na zem, načo obžalovaný odišiel a potom ho tam ešte niekde stretli. Po tomto incidente odišli do vestibulu stanice, ale brat plakal od bolesti a preto išli taxíkom na pohotovosť do nemocnice, pričom taxikárovi a sestričke v nemocnici povedali, že brat bol zbitý boxerom. Svedok tiež uviedol, že najskôr si mysleli, že brat má vybitý zub, ale na pohotovosti sa dozvedeli, že má zlomenú sánku, mal to opuchnuté, zvnútra mal otvorenú ranu, z ktorej krvácal. Podľa vyjadrenia svedka mal jeho brat s obžalovaným fyzický konflikt aj potom, ako dostal úder boxerom, pretože sa tam sácali, dokým tam on nedobehol a nesotil obžalovaného na zem. Svedok pripustil, že možno obžalovaného aj udrel a nielen sotil, ale na to si už nespomínal. Tiež vypovedal, že obžalovaný sa nad nimi povyšoval s tým, či vedia, kto je on a že by im mohol byť otcom. Svedok nevedel s určitosťou povedať, či obžalovaný udrel poškodeného do pravej strany tváre a s určitosťou sa vyjadril, že zranenie poškodeného nebolo spôsobené tak, ako tvrdí obžalovaný.

Obžalovaný sa k výpovedi svedka vyjadril v tom zmysle, že poškodený ho chytil spredu za odev, jeho brat išiel do neho a ako sa zahnal, tak šfuchol svojho brata a ten sa potom udrel o jeho ľavú ruku. Tiež tvrdil, že i tento svedok bol o niekoľko kíľ ťažší, myslel si preto, že sú športovci a zapochyboval o tom, že by ho inak odhodil 4-5 metrov, ako vtedy, keďže v súčasnosti vyzerá ako 10-ročný chlapec.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedka aj matku poškodeného a svedka X. D. S. D., ktorá vypovedala, že o tom, ako boli jej synovi O. spôsobené zranenia sa dozvedela iba sprostredkovaně, keďže pri incidente prítomná nebola a volali jej až z nemocnice, kde bol poškodený ako vtedy maloletý ošetrovaný. Synovia jej potom povedali, že pred stanicou si nejaký chlap chcel požičať telefón, aby si mohol zavolať alebo poslať SMS, s čím oni nesúhlasili a potom nevedela uviesť, či on ich udrel alebo ako to bolo, synovia jej hovorili toľko, že od nich pýtal telefón s tým, že by mohol byť ich otcom a že on je G. a preto vedeli, kto to vlastne bol. O tom, ako konkrétne bolo synovi O. spôsobené zranenie, jej povedal starší syn X., pretože O. nevedel rozprávať a hovoril, že ten muž siahol do vrecka a že udrel O. boxerom. Svedkyňa potvrdila že vzhľad jej synov sa v porovnaní s dátumom 19.09.2013 čo sa týka výšky a váhy nezmenil, O. možno pribral 2-3 kilá maximálne a X. možno 1-2 kilá schudol a vylúčila možnosť, že by boli v uvedenom čase ťažší o 10 kil, než sú v súčasnej dobe. Svedkyňa tiež uviedla, že poškodený ťažko pociťoval to, že dostal od niekoho nakladačku, teraz túto udalosť nerieši, avšak zvykne spomínať, že jeho tvár už nie je taká ako predtým.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie chirurgia MUDr. Petra Hudáka, ktorý zotrval na záveroch ním podaného písomného znaleckého posudku a dodatku k nemu, kde skonštatoval, že poškodený O. D. utrpel dňa 19.09.2013 otras mozgu a dvojnásobnú zlomeninu dolnej čeľuste, ktorý úraz bol spôsobený silným úderom do tváre z boku na dolnú čeľusť, pričom veľmi silná intenzita úderu bola rozhodujúca pre vznik dvojitej zlomeniny. Znalec v písomnom posudku zranenie poškodeného z medicínskeho hľadiska vyhodnotil ako zranenie ťažké, vyžadujúce si dobu liečenia 6 až 8 týždňov. V písomne podanom dodatku k znaleckému posudku znalec doplnil, že obojstranná zlomenina sánky v oblasti uhla je veľmi závažným zranením, vyžadujúcim si operačnú liečbu s tým, že v prípade jej nevykonania hrozia trvalé následky - výrazné obmedzenie pohyblivosti dolnej čeľuste takého charakteru, že takto zranený nevie riadne otvoriť ani zatvoriť ústa. Poškodený vedel otvoriť ústa max. do 3 cm a úplne ich zatvoriť nevedel vôbec. Zranenie poškodenému prekážalo v prijímaní stravy cez ústa pre bolestivosť pri otváraní a zatváraní úst. Zranenie poškodeného mohol vzniknúť úderom do ľavej strany tváre, ako uvádza poškodený len ak obžalovaný použil pri údere hranatý predmet boxer, bola by na mieste úderu poranená koža a preto je pravdepodobnejšie, že úraz bol spôsobený bez použitia boxeru s hranatým tvarom.

Znalec na hlavnom pojednávaní doplnil, že na skutočnosť, že k zlomenine dolnej čeľuste na oboch jej stranách v oblasti ohybov, mal vplyv smer pôsobeného násillia a veľmi vysoký stupeň intenzity pôsobeného násillia. Pri znaleckom skúmaní nezistil žiadne poranenia kože, ktoré by mohli byť spôsobené tupo hranatým predmetom, takéto zranenia neboli opísané v žiadnej zdravotnej dokumentácii, z ktorej vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku, neboli v nej uvedené žiadne poranenia kože v oblasti zranenia dolnej čeľuste poškodeného. Znalec vypovedal, že na pravej strane dolnej čeľuste poškodeného došlo k jej zlomenine s posunom a na ľavej strane len k praskline

dolnej čeľuste, nie je možné vylúčiť pôsobenie násilia ani z pravej, ani z ľavej strany, keďže neboli zadokumentované žiadne poranenia akože, ktoré by nasvedčovali kontaktu s tvárou poškodeného, avšak sa javí pravdepodobnejšie, že násilie pôsobilo na pravú stranu dolnej čeľuste poškodeného. Násilie pôsobilo z boku na dolnú čeľusť poškodeného, v dôsledku čoho došlo práve k presunu tohto násilia aj na druhú stranu čeľuste a teda k dvojnásobnej zlomenine. Znalec sa vyjadril, že použitie boxera nie je možné vylúčiť, ale považoval za menej pravdepodobné, aby v prípade spôsobenia zranenia nejaký ostrým alebo hranatým kovovým predmetom nedošlo k poraneniu kože. Nevylúčil však, nejakým predmet použitý bol, avšak musel tupého, resp. plochého charakteru. Znalec uviedol, že považuje za nepravdepodobné, aby vzhľadom na zistenú intenzitu pôsobeného násilia a miesto jeho pôsobenia zranenie takého špecifického charakteru bolo spôsobené náhodným kontaktom s iným predmetom. Podľa názoru znalca bolo zranenie poškodeného spôsobené úderom, čo usúdil z toho, že v čase pôsobenia násilia na čeľusť tento musel držať hlavu a krk pevne, kľčovito a v dôsledku toho čeľusť pri kontakte s útočiacim predmetom nevydržala, nemožno síce vylúčiť ani vyššiu lomivosť kostí u poškodeného, avšak keby tento hlavu nedržal uvedeným spôsobom, hlava by sa uhla a k takému zraneniu by neprišlo. Znalec uviedol, že verzia obžalovaného, že poškodený bol zasiahnutý jeho ľavou rukou, zodpovedá jeho záveru, že poškodený bol najpravdepodobnejšie zasiahnutý do pravej strany tváre.

Súd za podmienok podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď svedkyne K. B. z prípravného konania, kedy táto vypovedala, že pri incidente obžalovaného a poškodeného dňa 19.09.2013 nebola prítomná, s obžalovaným sa mala stretnúť pri vlakovej stanici a keď sa tam s ním stretla, bol tam sám, videla na ňom roztrhnutú bundu a on jej povedal, že sa pýtal nejakých dvoch chlapcov, či už skončili prváci a že či ju náhodou nepoznajú, on sa otočil, že ide preč a oni následne na jej meno niečo povedali. Podľa vyjadrenia svedkyne jej obžalovaný iné nepovedal len to, že sa s nimi alebo jedným z nich pobil a ona sa na detaily nepýtala. Asi o jeden alebo dva dni na to jej povedal, že ten chlapec, s ktorým sa pobil, je v nemocnici.

Z prepúšťacej správy Oddelenia úrazovej chirurgie FNŠP Nové Zámky z 22.09.2013 súd zistil, že poškodený O. D. bol hospitalizovaný na tomto oddelení od 19.09.2013 do 22.09.2013, v časti „terajšie ochorenia“ sa uvádza, že „dnes dostal opakované údery päšťou do tváre a v časti „objektívny nález“ je uvedené, okrem iného, že „komunikácia s vyšetreným je obmedzená pre nemožnosť artikulácie“.

Zo správy Kliniky ústnej, čeľustnej a tvárovej chirurgie LFUK a UNB Bratislava z 09.10.2013 súd zistil, že poškodený bol v tomto zariadení ošetrený dňa 25.09.2013, pričom poškodený o spôsobe svojho zranenia udal, že dňa 19.09.2013 bol napadnutý a udretý boxerom do oblasti tváre.

Podľa správy Všeobecného lekára poškodeného MUDr. Zuzany Galovičovej z 21.10.2013 bol poškodený od 23.09.2013 do 29.09.2013 hospitalizovaný vo vyššie uvedenom zdravotníckom zariadení v Bratislave, kde bol dňa 25.09.2013 podrobený operačnému zákroku a v čase vydania správy jeho liečba nebola ukončená.

Súd na návrh obhajoby vyžiadal z FNŠP Nové Zámky prvotnú lekársku správu z ošetrenia poškodeného na CPPO zo dňa 19.09.2013, v ktorej sa uvádza rovnako ako v prepúšťacej správe poškodeného, že „sa dnes pobil, dostal opakované rany päšťou do tváre“ a tiež, že „komunikácia s ním je obmedzená pre nemožnosť artikulácie“.

Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/173/2006 súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/173/2006 z 15.02.2007, právoplatným dňa 06.09.2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7To/10/2007 z 06.09.2007, uznaný vinným z pokračovacieho zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý trest i vykonal a ktoré odsúdenie dosiaľ nebolo u zahladené.

Na základe vyššie opísaného vykonaného dokazovania, po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivu ako aj v ich vzájomných súvislostiach v zmysle zásad bezprostrednosti a ústnosti, ktoré konajúcemu súdu umožňujú pozorovať jednotlivé vypovedajúce osoby a ich reakcie na položené otázky, súd dospel k záveru že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a

spôsobil ním poškodenému opísané zranenia, vyžadujúce si dobu liečenia najmenej 6 týždňov. Obranu obžalovaného mal súd vyvrátenú v plnom rozsahu výpoveďou poškodeného a svedka X. D., ktorí nemenne zotrvali na tvrdení, že obžalovaný bol tým, ktorý ako prvý atakoval poškodeného potom, čo mu tento s jeho bratom odmietli poskytnúť mobilný telefón a na ktorého poskytnutí obžalovaný trval aj potom, čo títo jednoznačne s jeho poskytnutím vyjadrili nesúhlas. Podľa výpovede poškodeného ho obžalovaný udrel pravou rukou, na ktorej mal natiahnutý boxer a zasiahol ho ňou do ľavej časti tváre, pričom poškodený použitím boxeru dôvodil už v prípravnom konaní a túto skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdil aj svedok X. D.. Použitie boxeru znalec z odboru zdravotníctva nevytlúčil (ako tvrdila obhajoba), znalec iba uvažoval o menšej pravdepodobnosti jeho použitia z dôvodu, že pri použití ostrého alebo hranatého kovového predmetu by pravdepodobne vznikli aj poranenia kože, ktoré v zdravotnej dokumentácii opísané neboli. Použitie tupého a plochého predmetu však znalec nevytlúčil. V tomto smere súd poukazuje na to, že vykonaným dokazovaním nebol zistený bližší zvähľad použitého boxera, keďže svedkovia tento opisovali len ako boxer čiernej farby a preto podľa názoru súdu výpoveď poškodeného a svedka X. D. ani v tomto smere nie je v rozpore so závermi znaleckého dokazovania. Pokiaľ obhajoba spochybňovala tvrdenie poškodeného o použití boxera tým, že v prvotnej lekárskej správe z ošetrenia poškodeného sa ako mechanizmus vzniku zranení poškodeného uvádza opakovaný úder päšťou a nie boxerom, obsah tejto lekárskej správy súd nepovažoval za spôsobilý spochybniť vierohodnosť výpovede poškodeného v tejto otázke, a to jednak s poukazom na to, s výpoveďou poškodeného korešponduje aj výpoveď svedka X. D. a rovnako ako alternatívu vzniku zranenia ho nevytlúčil ani vyššie uvádzaný znalecký posudok, ale tiež preto, že zo samotnej tejto lekárskej správy vyplýva, že komunikácia s poškodeným bola obmedzená pre nemožnosť jeho artikulácie. Z tohto dôvodu preto údaj o mechanizme vzniku zranenia v tejto lekárskej správe nemožno považovať za určujúci pre vylúčenie použitia boxera obžalovaným a ktoré použitie boxera uvádzal poškodený v celom trestnom konaní, rovnako ako aj jeho brat a tiež sprostredkovane aj ich matka - svedkyňa S. D., ktorej okolnosti vzniku ranení poškodeného neopísal samotný poškodený (ktorý nevedel rozprávať), ale svedok X. D.. Súd ustálil, že obžalovaný takto poškodeného zasiahol pravou rukou a do dolnej čeľuste poškodeného v jej ľavej časti tak, ako vypovedal poškodený. Súd nemal dôvod neveriť poškodenému, keďže toto jeho tvrdenie rovnako nie je v rozpore so závermi znalca z odboru zdravotníctva, ktorý síce za pravdepodobnejšie (až na hlavnom pojednávaní) považoval spôsobenie zranenia poškodeného úderom do pravej strany, avšak nevytlúčil ani možnosť vzniku tohto zranenia úderom do ľavej strany tejto časti tváre poškodeného. Na záver súdu o tejto skutkovej okolnosti nemá vplyv skutočnosť, že obžalovaný je podľa vlastného vyjadrenia ľavákom. Pokiaľ poškodený a svedok X. D. v niektorých (pre rozhodnutie nie významných detailoch) vypovedali rozdielne ako v prípravnom konaní, prípadne si tieto nepamätali, tieto uvedené rozpory pre súd dôveryhodne vysvetlili odstupom času a pokiaľ ide o samotného poškodeného tiež tým, že v jeho živote išlo rozhodne o nepríjemnú a nie každodennú udalosť, ktorá u neho nezanechala spomienky, ktoré by si chcel v pamäti oživovať.

Vykonaným dokazovaním bola naopak v plnom rozsahu vyvrátená obrana obžalovaného, pričom v tomto smere súd poukazuje na fakt, že obžalovaný v konaní pred súdom predniesol takú verziu celého incidentu s poškodeným a jeho bratom, akú takto a podrobne neopísal ani v jednej zo svojich výpovedí v prípravnom konaní, pričom pokiaľ ide o samotný mechanizmus vzniku zranení, tento popisoval rozdielne tak v jeho samotnej výpovedi na hlavnom pojednávaní, ako aj v jeho jednotlivých vyjadreniach k vykonaným dôkazom na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný totiž vo výpovedi na hlavnom pojednávaní najskôr dôvodil, že on bol napadnutý poškodeným a jeho bratom, a k zraneniu poškodeného došlo tak, že keď ho chcel brat poškodeného udrieť, chcel ho od seba odsotiť, rozhadzoval pritom rukami a vtedy, ako sa poškodený naklonil, tak sa udrel o jeho ruku. Následne na otázku už odpovedal, že si dal pred seba pred tvár ruky zovreté v päšť, v pravej držal kufrik a ľavú ruku mal tiež pred tvárou a poškodený mu na tú ruku nabehol. Pri vyjadrení sa k výpovedi poškodeného a svedka X. D. už obžalovaný uvádzal, že pritom, ako sa bránil útoku brata poškodeného, tento do poškodeného drgol a poškodený sa udrel o jeho ruku. Takýto mechanizmus vzniku zranenia poškodeného vylúčil aj na hlavnom pojednávaní vypočutý znalec, ktorý uviedol, že zranenie poškodeného bolo jednoznačne spôsobené úderom inou osobou, a to z boku na dolnú čeľusť poškodeného, držiaceho krk a hlavu pevne, pričom intenzita použitého násilia bola veľmi vysoká, keďže došlo k obojstrannej zlomenine dolnej čeľuste v oblasti uhla. Priebehu incidentu tak, ako ho opísal obžalovaný preto nezodpovedá žiadny v konaní produkovaný dôkaz.

Pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov súd prihliadol i na to, že poškodený a svedok X. D. nemali žiadny dôvod obžalovaného fyzicky napádať, nie oni boli tými, ktorí ho na mieste oslovili, ale naopak, obžalovaný bol pri kontakte s nimi iniciatívny, tak, ako vyplýva z výpovedí poškodeného a jeho

brata, bol arogantný, nepredstavil sa im tak, ako sa bránil obžalovaný, ale tým, či vedia kto je on a že by im mohol byť otcom a nástojil na poskytnutí mobilného telefónu, ktorí mu títo odmietli požičať. Tejto verzii priebehu začiatku stretnutia obžalovaného a poškodeného zodpovedá aj výpoveď svedkyne K. B., ktorej obžalovaný tento opísal tak, že poškodeného a jeho brata oslovil „čo je prváci, už ste skončili?“, a ktoré vyjadrenie nekorešponduje s obranou obžalovaného, prednesenej v trestnom konaní. Týmto bola súčasne vyvrátená aj tá časť obrany obžalovaného, v ktorej sa bránil, že poškodený aj jeho brat vyzerali ako športovci a boli asi o 10 kíľ ťažší a myslel si, že majú 18 alebo 20 rokov. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že výzor poškodeného sa v porovnaní s časom, kedy došlo ku skutku, diametrálne nezmenil v zmysle radikálnej zmeny hmotnosti tak, ako tvrdil obžalovaný. Naopak, práve z výpovede svedkyne B. vyplynulo, že obžalovaný poškodeného uznal za osobu mladšiu ako 18 rokov, keď ho vekom odhadol na študenta prvého ročníka strednej školy. Poškodený pritom vypovedal, že obžalovanému i povedal, že je druhák. Tvrdeniu obžalovanému v tomto smere nezodpovedá ani jeho vyjadrenie, že by poškodenému a jeho bratovi mohol byť otcom tak, ako toto potvrdili svedkovia X. D. S. S. D.. Súd preto dospel k záveru, že obžalovaný, atakujúci poškodeného vedel, že tento má menej ako 18 rokov.

Súd v súlade s vykonaným dokazovaním doplnil skutkovú vetu o okolnosť predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/173/2006 z 15.02.2007, právoplatným dňa 06.09.2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7To/10/2007 z 06.09.2007 z pokračovacieho zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona.

Súd odmietol vykonať obžalovaným navrhované dokazovanie podrobením sa svedkov O. D. S. X. D. a tiež jeho samotného vyšetreniu na polygrafe (detektore lži), nakoľko takéto vyšetrenie nie je zákonným dôkazným prostriedkom podľa § 119 odsek 2 Trestného poriadku. Súd rovnako odmietol vykonať i obžalovaným navrhované dokazovanie s tým, aby boli uvedení svedkovia podrobení vyšetreniu za účelom zistenia, či neužívajú omamné a psychotropné látky, a to z dôvodu, že toto navrhované dokazovanie smerovalo k zisteniu okolností obžalovaným tvrdenej zmeny hmotnosti uvedených svedkov, ktoré tvrdenie obžalovaného mal súd vyvrátené výsluchom uvedených svedkov a ich matky Andrei Slamovej tak, ako je vyššie uvedené a tiež preto, že vzhľadom na odstup času od spáchania skutku je pre rozhodnutie súdu v tejto veci právne nevýznamné, či svedkovia prípadne toho času užívajú omamné látky, čomu navyiac okrem domnienky obžalovaného nenasvedčujú žiadne skutočnosti. Súd nepovažoval za potrebné ani sám iniciatívne vykonať žiadne ďalšie dôkazy, smerujúce k zisteniu, či obžalovaný mal v držbe boxer aj potom, ako sa stal skutok kladený obžalovanému za vinu, nakoľko pre rozhodnutie súdu boli a sú významné len tie dôkazy, ktoré by mohli potvrdiť alebo vyvrátiť okolnosť použitia boxera obžalovaným v momente jeho fyzického útoku na poškodeného a ktoré všetky dostupné dôkazy aj boli súdom vykonané (výsluch obžalovaného, priamych svedkov O. D. S. X. D., znalecké dokazovanie a listiny).

Obžalovaným uvedeným protiprávnym konaním naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, pretože úmyselne (§15 písmeno a) Trestného zákona) zasiahol do záujmov chránených Trestným zákonom, ktorým sú záujem na ochrane života a zdravia jednotlivcov a na ochrane riadneho občianskeho spolunažívania tým, že inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe (dieťaťi v zmysle ust. § 127 odsek 1 Trestného zákona) a tiež tým, že sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (so zbraňou podľa § 138 písmeno a) Trestného zákona). Úmysel obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného (ktorá ujma na zdraví podľa § 142 odsek 1 Trestného zákona a v zmysle kritérií podľa § 123 odsek 3 písmeno i), odsek 4 Trestného zákona mu i bola spôsobená), mal súd preukázané nielen použitím zbrane - boxeru pri útoku, smerujúcim na tvárovú oblasť hlavy poškodeného, ale tiež aj preukázanou veľmi vysokou intenzitou ním na túto oblasť tváre poškodeného pôsobiaceho útoku, ktorá intenzita pôsobeného násillia by aj sama o sebe bola dôvodom na prísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku obžaloby práve ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona. Súd nemal žiadne pochybnosti ani existencii priamej príčinnej súvislosti medzi uvedeným protiprávnym konaním obžalovaného a následkami je činu na jednej strane a jeho úmyselným zavinením na strane druhej. Zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona naplnil obžalovaný aj po stránke materiálnej, pretože stupeň závažnosti jeho konania rozhodne nie je nepatrný (§10 odsek 2 Trestného zákona). V prejednávanej

veci je určený predovšetkým spôsobom vykonania činu (fyzickým atakom na tvárovú oblasť hlavy poškodeného s použitím boxera) a jeho následky (v podobe spôsobenia obojstrannej zlomeniny dolnej čeľuste poškodeného v oblasti uhla), okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (na dieťati), mieru zavinenia obžalovaného a jeho pohnútku.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti súd skutok obžalovaného posúdil prísnejšie, než ako bol tento posúdený v obžalobe a kvalifikoval ho v zmysle ust. § 2 odsek 1 Trestného zákona podľa Trestného zákona, účinného v čase, keď bol skutok spáchaný, t.j. podľa Trestného zákona v znení zákona č. 204/2013 Z.z., pretože neskorší zákon nie je pre obžalovaného priaznivejší. Uvedený záver súd vyvodil zo súčasného znenia skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona, kedy je znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odsek 2 písmeno d) spáchanie činu na chránenej osobe, pričom v čase spáchania skutku táto okolnosť znakom, odôvodňujúcim použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty, nebola.

Zo správ a charakteristík k osobe obžalovaného mal súd preukázané, že tento z miesta trvalého bydliska nie je bližšie hodnotený, v evidencii priestupkov má evidovaný záznam z dôvodu spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 odsek 1 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zo dňa 26.10.2013 (krádež čokolády v HM Tesco, Panónska cesta č. 25, Bratislava), za čo mu bola uložená pokuta 30,- Eur. Obžalovaný bol dosiaľ niekoľkokrát súdne trestaný pre rôznorodú, majetkovú aj násilnú trestnú činnosť. Vo veci jeho odsúdenia Okresným súdom Nové Zámky sp.zn. 2T/199/2005 pre trestný čin krádeže podľa § 247 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Po odsúdení obžalovaného vo vyššie uvedenej trestnej veci Okresného súdu Nové Zámky spzn. 2T/173/2006 bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/31/2014 z 25.03.2014, právoplatným dňa 25.03.2014, pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno f) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona (pričom aj v skutkovej vete tohto rozsudku je uvádzaná okolnosť postihu obžalovaného za hore uvedený priestupok proti majetku, o ktorom obžalovaný na hlavnom pojednávaní tvrdil, že o ňom nemá vedomosť) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantné. Obžalovaný tento uložený trest vykonal dňa 29.05.2014. Následne bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 3T/151/2014 z 14.11.2014, doručeným mu dňa 20.11.2014 a právoplatným dňa 12.02.2015 a bol mu uložený trest odňatia slobody 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a ktorý trest vykonal dňa 27.04.2015. Z hodnotenia obžalovaného, vypracovaného Ústavom na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby Ilava, v ktorom obžalovaný vykonával trest odňatia slobody, uložený mu vo veci Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/31/2014, súd zistil, že jeho správanie počas výkonu trestu nebolo vždy na požadovanej úrovni, pričom jeho resocializačná prognóza bola nepriaznivá s vysokým rizikom sociálneho zlyhania, nakoľko u neho absentuje stredoškolské vzdelanie, bol emocionálne nestabilný, a mal skúsenosti s užívaním drog. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že obžalovaný žalovaný skutok v prejednávanej veci spáchal skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresným súdom Bratislava IV vo veci sp.zn. 2T/31/2014.

Súd pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere, v súlade s ust. § 34 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Tak, ako je vyššie uvedené, obžalovaný sa skutku v prejednávanej veci dopustil skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/31/2014 z 25.03.2014, právoplatný dňa 25.03.2014 a preto súd ukladal súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona z dôvodu reálneho súbehu zločinu a úmyselného prečinu. Najprísnejšie trestným v danom prípade zo zbiehajúcich sa trestných činov je zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, kde je podľa § 155 odsek 2 Trestného zákona základná sadzba trestu odňatia slobody 5 až 12 rokov, ktorú súd použil ako východisko pre uloženie trestu obžalovanému. Súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona, naopak, zistil u neho priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona (t.j. že spáchal viac trestných činov). Súd zohľadnil pomer a mieru závažnosti zistenej priťažujúcej okolnosti pri absencii okolnosti poľahčujúcej, avšak nepoužil pri prevahe priťažujúcej okolnosti ust. § 38 odsek 4 Trestného zákona, pretože z dôvodu

opätovného spáchania zločinu obžalovaným v zmysle ust. § 38 odsek 5 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 38 odsek 8 Trestného zákona o polovicu, t.j. na 8 rokov a 6 mesiacov. Následne súd zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona o jednu tretinu, t.j. 16 rokov a trest tak obžalovanému ukladal v takto upravenej trestnej sadzbe. Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 9 rokov, na výkon trestu ho v súlade s ust. § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/31/2014 z 25.03.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súd dospel k záveru o potrebe pôsobiť na obžalovaného represívne trestom uvedeného druhu a výmery, keďže je zjavné, že u tohto ani vykonanie prísneho 7- ročného trestu odňatia slobody, uloženého mu za závažný trestný čin - lúpež vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/173/2006, nevedol k náprave, keďže sa bezprostredne po jeho výkone dopustil žalovaného skutku v prejednávanej veci, opäť kvalifikovaného aj ako zločin. Z vykonaného dokazovania je pritom zrejmé, že ani následne po spáchaní skutku v prejednávanej veci obžalovaný nevedol riadny život, keď sa dňa 27.08.2014, t.j. po jeho prepustení dňa 29.05.2014 z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu vo veci Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/31/2014, znovu dopustil úmyselného násilného trestného činu, a to prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, z ktorého spáchania i bol právoplatne uznaný vinným. Podľa názoru súdu uložený trest odňatia slobody spĺňa účel trestu aj z hľadiska generálnej prevencie, pretože dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti obžalovaným a súčasne i iných odradí od jej páchania.

Poškodená právnická osoba Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. Bratislava si v prípravnom konaní riadne a včas (§46 odsek 3 Trestného poriadku) nárok na náhradu škody v súvislosti s poskytnutím zdravotnej starostlivosti poškodenému O. D. neuplatnila, keďže sa prostredníctvom svojho splnomocnenca a vyjadrila tak, že „bude“ uplatňovať nárok na náhradu škody, ktorej výšku doloží po ukončení liečby alebo až v konaní pred súdom. Do skončenia vyšetrovania poškodená právnická osoba nárok na náhradu škody s uvedením dôvodov a výšky škody, neuplatnila, tento vyčíslila až v konaní pred súdom oznámením, doručeným súdu dňa 06.03.2015, v ktorom oznámení zdravotnej poisťovne, ako ani v jej prílohe, nie je uvedená ani preukázaná úhrada nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť jednotlivým zdravotníckym zariadeniam. S poukazom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že uvedená poškodená právnická osoba nárok na náhradu škody riadne a včas v zmysle ust. § 46 odsek 3 Trestného poriadku neuplatnila a preto o náhrade škody na základe jej návrhu zo 06.03.2015 súd v trestnom konaní vôbec nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku, (§ 309 odsek I Trestného poriadku).

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, (§ 311 odsek I Trestného poriadku).